ఒకప్పటి స్నేహితులు

వనిత, నవంబరు 1996

"చాలా కాలం తర్వాత శ్రీదేవి పిక్చరని ఎంతో హైఎక్స్‌పెక్టేషన్తో వచ్చాను. ఏం బాలేదు సినిమా. ఐనా శ్రీదేవి ఏంటండీ? వెనకటి గ్లామరేలేదు." థియేటర్లోంచీ బైటికొచ్చాక అంది సుజాత.

"శ్రీదేవి గొడవ మనకెందుకుగానీ ఈ దేవి గ్లామర్ మాత్రం రోజు రోజుకీ పెరిగిపోతోంది." లోగొంతులో ఆమెకి మాత్రమే వినిపించేలా చెణుకు విసిరాడు సంతోష్. పల్చటి సిగ్గుతెర ఆమె ముఖాన్ని కప్పింది.

గేటు దగ్గిర ఆమెని వెయిట్ చెయ్యమని స్కూటర్ తీసుకురావడానికి వెళ్లాడు. అతను తిరిగిరాగానే బేక్‌సీట్లో కూర్చుంటూ అంది, "దారేకదా, డాక్టరు దగ్గరకెళ్ళి రిపోర్ట్స్ తీసుకుందాం."

స్కూటరు దూసుకుపోయింది. చల్లటిగాలి వీస్తోంది.

తుఝె దేఖాతో యే జానా సనం

ప్యార్ హోతా హై దీవానా సనం

లోవాయిస్‌లో పాడసాగాడు. అతను చాలా బాగా పాడతాడు. అతను పాడుతుంటే వినడం సుజాతకి చాలా యిష్టం. అతనికి దగ్గరగా జరిగి హత్తుకుని భుజం మీద గెడ్డం ఆన్చి వింటోంది.

"డాక్టర్" హన్మకొండ చౌరస్తా దాటుతుంటే గుర్తు చేసింది. గుర్తుందన్నట్టు తలూపాడు. ఇంతలో క్లినిక్ వచ్చింది. స్కూటరాపాడు.

పెళ్ళై మూడేళ్ళైంది. ఇంకా పిల్లలు పుట్టలేదని టెస్టులన్నీ చేయించుకున్నారు. స్కానింగ్ చేయించుకోమంది డాక్టరు. దాని రిపోర్ట్ రావాలి.

రాత్రి తొమ్మిది దాటింది గాబట్టి పేషెంట్స్ పెద్దగా లేదు. కాంపౌండరు వెంటనే లోపలికి పంపించాడు. సంతోష్ వెనకాల సుజాత కూడా వెళ్ళబోతుంటే డాక్టరన్నాడు "మీరు బైటకూర్చోండమ్మా" అని.

ఆమెకి సంతోష్‌కీ మధ్యగా స్ప్రింగ్‌డోర్ మూసుకుపోయింది.

తనని చూడగానే డాక్టర్ కళ్ళల్లో లీలగా కనిపించిన జాలో... సానుభూతో.. అదేంటో అర్ధంకాని భావం ఆమెని చిన్నగా కదిల్చింది.

అప్పుడు మొదలైంది ఆమెలో వుద్విగ్నత! ఏమని వచ్చాయో రిజల్ట్స్? డాక్టరెందుకలా చూసాడు? కుర్చీలో కూర్చుంటూ అస్థిమితంగా అనుకుంది.

కొద్దిసేపటికి వాడిన ముఖంతో సంతోష్ యివతలికొచ్చాడు.

"డాక్టరేమన్నాడు?" సుజాత ఆతృతగా అడిగింది. అతను జవాబివ్వకుండా బైటికి దారితీసాడు. అతన్ననుసరించి ఆమె కూడా వెళ్ళింది. ఇంటికి చేరేలోపు నాలుగుసార్లడిగింది ఆ ప్రశ్నని. జవాబు రాబట్టుకోలేకపోయింది.

ఇల్లు చేరగానే స్కూటరు చప్పుడు విని అత్తగారు తలుపుతీసింది. అప్పుడతను ఆవిడేమీ అడక్కుండానే నోరువిప్పాడు.

"డాక్టరు దగ్గిర కెళ్ళొచ్చాం. సుజాతకి యుటరస్‌లో ట్యూమరుందట. యుటరస్ తీసెయ్యాలన్నాడు."

"అంటే పిల్లలు పుట్టరా?"

"పుట్టరు. ఎప్పటికీ పుట్టరు." నిరాశో నిస్పృహోగానీ గట్టిగా అన్నాడా మాటల్ని.

ఒక్క క్షణం..

కాళ్ళక్రింది నేల కదులుతున్నట్టనిపించింది సుజాతకి. గోడ పట్టుకుని గట్టిగా నిలదొక్కుకుంది. క్రమేపీ బాధతెలియడం మొదలైంది.

బాధ....

తనకి యుటరస్‌లో ట్యూమరున్నందుకు కాదు. అందువలన పిల్లలు పుట్టే అవకాశాన్ని కోల్పోయినందుకు.

తనకి పిల్లలు పుట్టరనే దాన్ని మించిన బాధ భర్త ఆ విషయాన్ని తనతో చెప్పి అతని బాధని తన బాధతో కలబోసుకోకుండా తనని వేరుచేసి అది తల్లితో పంచుకోవడం!

గిరుక్కుమని బెడ్రూంలోకెళ్ళి మంచంమీద వాలిపోయింది. కడుపులోంచీ దుఃఖం తరుముకొస్తుంటే దిండులో ముఖం దాచుకుంది.

వంటింట్లో గిన్నెల చప్పుడు!

"సుజాత! అన్నానికి రా." అత్తగారి పిలుపు.

"నా కొద్దు" దుఃఖభారంతో పూడుకుపోయిన గొంతుతో జవాబిచ్చింది సుజాత. ఆమె నెవరూ బలవంతపెట్టలేదు. ఒక్కడే తినేసి తిన్న వెంటనే బైటికెళ్లిపోయాడు సంతోష్.

★★★

"సుజాకి పిల్లలు పుట్టరట"

అర్ధరాత్రివేళ వురమని మేఘంలా వచ్చి మంచి నిద్రలో తనని లేపి మాట్లాడాల్సిన పనుందంటూ డాబామీదికి లాక్కెళ్ళి అతనన్న ఆ ఒక్క వాక్యంతో శరత్ నిద్రమత్తంతా ఎగిరిపోయింది. విషయమంతా అడిగి తెలుసుకున్నాడు.

"మాకు పిల్లలు పుట్టరంటే ఏదోగా వుంది. తనంటే యింట్లో వుండే మనిషి. నేను బైటికెళ్ళేవాణ్ణి. పిల్లల్లేరట - అని సానుభూతిగా చూస్తారు. పిల్లలు కూడా లేదు, యీ సంపాదనంతా ఏం చేస్తాడోనని కామెంట్ చేస్తారు. నేనది భరించలేను. అదీకాక.. అనుభవించడానికి ఎవరూ వుండరనుకుంటే ఈ ఆస్థీ, యీ వుద్యోగం, ఈ తాపత్రయం యివ్వన్నీ అర్ధరహితంగా అనిపిస్తున్నాయి. లైఫ్ బ్లాంక్‌గా తోస్తోంది." అన్నాడు సంతోష్. అంతదాకా అతననుభవించిన టెన్షన్, బాధ అలా మాటల్లో వ్యక్తీకరించుకున్నాక కాస్త వూరట కలిగింది.

"అలా ఎందుకనుకోవాలి? ఎవర్నేనా పెంచుకుంటే సరి?" అన్నాడు శరత్.

"పెంపా? ఎవరిస్తారు? అందరికీ ఒకళ్ళూ యిద్దరేగా?"

"ఎవర్నేనా అనాధని?..."

"ఛా... ఛా... అమ్మొప్పుకోదు."

సంతోష్ మనసు అట్టడుగుపొరల్లో వున్న భావమేంటో లీలగా గ్రహించాడు శరత్. అతను తన ప్రాణమిత్రుడే కావచ్చును కానీ సుజాత? తన రక్తం పంచుకు పుట్టిన చె..ల్లె..లు!

అందుకే సంభాషణనీ డ్రాప్ చేస్తూ "ఇదంత అర్ధరాత్రి శిఖరాగ్ర సమావేశం ఏర్పరిచి

అత్యవసరంగా సెటిల్ చెయ్యాల్సిన విషయం కాదనుకుంటాను. సుజా నువ్వూ చర్చించుకుని ఒక నిర్ణయానికి నిదానంగా రండి. దానికి నా పూర్తి మద్దతుంటుంది" అన్నాడు. చిన్నగా నవ్వాడు సంతోష్. "డాక్టరు దగ్గిర్నుంచీ వచ్చిందగ్గర్నుంచీ ఒకటే గాభరాగా వుంది నాకు. ఎవర్తోటేనా నా బాధ పంచుకోవాలనిపించింది. నువ్వు తప్ప నాకు ఫ్రెండ్సింకెవరున్నారు?" అన్నాడు ఆర్తిగా.

శరత్‌కి చెల్లెలు గుర్తొచ్చింది. ఏం చేస్తోందోయిప్పుడు? ఇతనంటే మగవాడు. బాధేస్తోందని అర్ధరాత్రి యింట్లోంచీ బైటపడి తన దగ్గిరకొచ్చేసాడు. కానీ అది? అంత దుఃఖాన్నీ నిద్రరాని రాత్రితో పంచుకుంటూ... ఒంటరితనంతో మ్రగ్గుతూ... ఓహ్... తలబలంగా విదిల్చాడు.

"ఇప్పుడింక యింటికేం వెళ్తావు? ఇక్కడే వుండిపో తెల్లారేక యిద్దరం కలిసి వెళ్దాం."

"కాదు. నేను వెళ్ళిపోతాను. నువ్వూ అక్కయ్యా వుదయాన్నేరండి." అంటూ లేచాడు సంతోష్.

అతను యింటికే వెళ్తున్నాడని భావించాడు శరత్. కానీ వాళ్ళిద్దరి దారులూ చీలిపోయి చాలా సేపైందనీ అతని గమ్యం యిప్పుడు తన చెల్లెలు కాదనీ అనుకోలేదు.

★★★

"భలే మనిషమ్మా అతను. ఇప్పటిదాకా మీరిద్దరూ యీ విషయం గురించి మాట్లాడుకోనే లేదా? ఇది మీ భార్యాభర్తలిద్దరికీ సంబంధించిన విషయం. ముందుగా మీరిద్దరూ చర్చించుకుని ఓ నిర్ణయానికొచ్చాక మమ్మల్నేదైనా సలహా అడిగితే చెప్తాం. ఇలా ఇల్లు పట్టకుండా తిరుగుతూ, విషయం నలుగురిముందూ చర్చకి పడేసి, వాళ్ళందరూ తలో విధంగానూ అన్నాక అప్పుడు నిన్ను సంప్రదించడానికొస్తాడా?" కొంచెం కోపంగా అన్నాడు శరత్. ముందురోజురాత్రి తన దగ్గిరకొచ్చిన సంతోష్ యిప్పటిదాకా యిల్లు చేరలేదంటే అతనికి ఆశ్చర్యం, కోపం రెండూ కలిగాయి.

"అతని మనసులో ఏముందో సరిగ్గా చెప్పడు. ఐనా నేను గ్రహించాననుకో. అతని పరంగా ఆలోచిస్తే అది న్యాయమేకావచ్చు, కానీ నేనెలా సమర్ధించగలను? సుజాతా! ఇలా జరిగినందుకు నాకు చాలా బాధగా వుందే. నాకే అలా వుంటే నీ పరిస్థితి ఎలా వుంటుందో నేను అర్థం చేసుకోగలను. అతనేం చెప్పినాతొందరపడకు ఆవేశపడి పిచ్చిపిచ్చిపనులేం చెయ్యకు." చెల్లెలికెలా ధైర్యం చెప్పాలో అర్థంకావటం లేదతనికి. ఏడ్చి ఏడ్చి పీక్కుపోయిన మొహంతో రాత్రంతా అనుభవించిన నిద్రలేమి కళ్ళలో ప్రతిబింబిస్తుంటే... అలాంటి స్థితిలో ఆమెనొదిలేసి వూరుమీద తిరుగుతున్న సంతోష్ మీద క్షణక్షణానికీ కోపం పెరిగిపోతోంది.

ఒక్క అతన్దేనా యీ సమస్య! సుజాతది కాదూ?

అతనికింకా పరిష్కారమార్గాలున్నాయి. దీనికసలు ఛాయిసేలేదు. అలాంటిది ఒక్క వోదార్పు మాట మాట చెప్పకుండా ఆమె కర్మానికి ఆమెనొదిలెయ్యడం వాళ్ల మధ్యనున్న బంధం ఎంత పైపైదో చెప్పకనే చెప్తోంది.

"సుజా! మాతో వస్తావా? రెండురోజులుండి కాస్త కుదుటపడ్డాక వద్దువుగాని." అంది శరత్ భార్య.

"వద్దొదినా, ఇక్కడే వుంటాను. ఇప్పుడురాను." జవాబిచ్చింది సుజాత.

"అధైర్యపడకు. ప్రతి సమస్యకీ పరిష్కారం వుంటుంది." మరోసారి ధైర్యం చెప్పి, వెళ్తామని యిద్దరూ లేచారు. హాల్లో సుజాత అత్తగారు ఎదురైంది. వీళ్ళని చూడగానే ఆవిడ ముఖం అప్రసన్నంగా మారింది.

"బావున్నారా?" పలకరించేడు శరత్ బావోదని. ఆవిడ తిన్నగా జవాబివ్వలేదు. ముందు

సన్నగా మూలిగింది తర్వాత దీర్ఘం తీసింది. ఆ తర్వాత సన్నాయి నొక్కులు నొక్కుతున్నట్టు అంది.

"ఏం బాగులేనాయనా! మా యింటావంటా యిలాంటివి లేవు."

"మా యింట్లో మాత్రం వున్నాయండీ? దీని కర్మయిలా తగలడిందిగానీ" అన్నాడు శరత్.

ఆవిడ మారుమాట్లాడలేదు. వెళ్తున్నామని చెప్పేసి భార్యాభర్తలిద్దరూ బైటపడ్డారు.

★★★

"నేను చెప్పిన విషయం ఏం చేసావురా?" భోజనం కాగానే చెప్పుల్లో కాళ్ళు దూరుస్తున్న సంతోష్‌ని అడిగింది తల్లి.

వారంరోజుల్నించీ తల్లికీ భార్యకీ దొరక్కుండా తప్పించుకు తిరుగుతున్నాడను. "ఇంకా ఆలోచించుకోలేదు." తల్లి ఇలా నిదీసినట్టు అడగ్గానే గొణిగాడు.

"అంత ఆలోచనకేముంది? దీనికెలాగా పిల్లలు పుట్టరు. గొడ్రాలిని కట్టుకుని నువ్వా సంతానహీనుడివని ముద్రవేయించుకుంటావా? మగాడివి. నీకేం ఖర్మరా? నువ్వు చెప్తావా సుజాతకి, నేను చెప్పనా?" కొంచెం గట్టిగానే అడిగిందావిడ.

నిజానికి సంతోష్ తన తన రెండో పెళ్ళి విషయం భార్యకి చెప్పడానికి తటపటా యిస్తున్నది ఆమె ఫీలింగ్సు హర్టౌతాయని కాదు. ఎన్నో పిక్చర్స్‌లో చూసాడు. ఎన్నో నవలల్లో చదివాడు - ఇలాంటి సందర్భాల్లో స్త్రీ యే ముందుపడి భర్తని మరోపెళ్ళి చేసుకొమ్మని వేడుకుంటుందని. తన భార్య అందుకు భిన్నంగా ప్రవర్తిస్తుందని అతననుకోలేదు. మొదటి ఎత్తు ఆమే వెయ్యాల్సి వున్నప్పుడు తనెందుకు తొందరపడాలని ఆగాడు. తల్లి ముందుకి నెడ్తోంది గాబట్టి యిప్పుడింక ఆగే పనిలేదు.

లేచి, చెప్పులలాగే వదిలేసి పడగ్గదిలోకి వెళ్ళాడు. కుర్చీలో ముడిచిపెట్టుకుని కూర్చుని ఏదో పుస్తకం చదువుకుంటోంది సుజాత. చూపులు పుస్తకం మీదా మనసు మరో విషయం మీదా వున్నాయి. వారం రోజుల్నించీ యింట్లో జరుగుతున్న విషయాలు పరోక్షంలోనే జరుగుతున్నా ఆమెకి తెలుస్తూనే వున్నాయి.

భర్త మరో పెళ్ళి చేసుకోవాలనుకుంటున్నాడన్న విషయం విని మొదట ఏడ్చింది. అది తనపట్ల ద్రోహంగా అనిపించి గుండెని పుండు సలిపినట్టు సలిపింది. తనలో లోపం వుండి పిల్లలు పుట్టనంత మాత్రాన అతను రెండో పెళ్ళికి సిద్ధపడిపోవాలా? లోకంలో పిల్లల్లేని భార్యాభర్తలు ఎందరు లేరు? తమకి పిల్లలు పుట్టకపోతేనేం? కావాలనుకోవాలేగానీ తల్లిదండ్రుల్లేని పిల్లలెందరు లేరు? అని తర్కించుకుంది.

క్రమేపీ ముందటి వుద్వేగం తగ్గింది. అతనికి పిల్లలు కావాలనుందేమో! వుండదా? కట్టుకున్న భార్యకి పిల్లల్ని కనే అదృష్టం లేనప్పుడు మరోపెళ్ళి తప్పించి మార్గాంతం ఏముంటుంది? నెమ్మదిగా ఆమె హృదయవైశాల్యం పెరిగింది. అతనొచ్చి అడిగితే తన సుముఖతని తెలియచెయ్యాలనుకుంది.

అదిగో.. సరిగ్గా అప్పుడే అతనా గదిలోకి ప్రవేశించాడు. అతనికామె పరాయిదిగా అనిపించింది. ఆమెని అడగాలనుకుంటున్న విషయంచేత అలా అనిపిస్తోంది.

"సుజా!" గొంతు సర్దుకుంటూ పిలిచాడు.

ఆమె దిగ్గున కళ్ళెత్తి చూసింది. ఎంతగా మనసు రాయి చేసుకున్నా కళ్ళల్లో నీళ్ళు చిప్పిల్లాయి. తన కాల్లో ముల్లు గుచ్చుకున్నప్పుడూ. కత్తిపీటతో చెయ్యి తెగినప్పుడూ ఎంతో వూరడిచ్చిన చేతులు.. దగ్గరకి తీసుకుని గుండలకి చేర్చుకుని వోదార్చిన చేతులు.. యిప్పుడు

ముందుకి రావేం? కొంచెం జ్వరం వస్తేనే అల్లల్లాడిపోయిన ఆ వ్యక్తి మొహంలో అపరాధభావనే తప్ప ఆవేదన కనిపించదేం? కన్నీళ్ళ చాటునించీ అతని మొహంమసగ్గా కనిపించింది. అరచేత్తో కళ్ళు తుడుచుకుని కుర్చీలో సర్దుకుని కూర్చుంది.

"అమ్మ చెప్పింది విన్నావుగా?" దూరంగా నిలబడే అడిగాడు.

"ఊ" భారంగా జవాబిచ్చింది.

"నిజానికి నాకే మాత్రం యిష్టం లేదు. అమ్మ బలవంతపెడ్తోంది." మాటలు పేర్చుకుంటూ అన్నాడు.

అతని మాటల్లో కొత్తగా కనిపిస్తున్న హిపోక్రసీకి సుజాత కళ్ళుపెద్దవయ్యాయి.

"ఇలా జరిగిందిగాబట్టి నేను మరో పెళ్ళి చేసుకోవాలనుకుంటున్నాను." అని డైరెక్టుగా చెప్పవచ్చు. అతనెంతో లౌక్యంగా అన్నమాటలకి తనేం జవాబివ్వాలి?

"పర్వాలేదు. చేసుకోండి" అనాలా?

"మీదెంత వుదారస్వభావం!" అని పొగడాలా?

"మీ అంత మంచివారు లేదు" అని సర్టిఫై చెయ్యాలా?

ఎంత దయనీయమైన పరిస్థితి తనది! తనకింక జీవితంలో ఏమీ లేదని తెలిసిపోయాక కూడా యింకా తననుంచీ యిలా ఆశించడం!

ఏమీ మాట్లాడలేదు సుజాత.

"నీకునేనేమీ అన్యాయం చెయ్యను. ఇంట్లో నీ స్థానం నీకే వుంటుంది" అన్నాడతను.

అప్పటిదాకా తమిద్దరిమధ్యనీ పెరిగిన దూరాన్ని మనసులోనే కొలుస్తున్న సుజాత నిదానంగా వుండడానికి ప్రయత్నం చేస్తూ అంది. "రిపోర్టొచ్చి వారం రోజులైంది. అప్పట్నుంచీ మనం ఒక్కసారి గూడా మాట్లాడుకోలేదు."

"రిపోర్ట్స్ చూసి నేను చాలా అప్సెటయ్యాను."

"ప్లీజ్, నన్ను చెప్పనివ్వండి."

"ఈ పరిస్థితుల్లో ప్రతి మగవాడూ చేసేపనే మీరు చెయ్యాలనుకున్నారు. సబబే. కాదనను. కానీ మధ్యలో నేనెందుకు?"

"... కాదు సుజా!" అతనికి ఆమె ఎప్రోచి అర్థం కాలేదు. ఏం చెప్పబోతోంది?

అతన్ని వారించిందామె. "నాకూ ఒక మనసుంది. నాకూ బాధగా వుంటుంది. మిమ్మల్ని నేను మరో స్త్రీతో పంచుకోలేను. ఐనా... నలుగుర్లో అదెంత అసహ్యంగా వుంటుంది? మీరే ఆలోచించండి."

"నాకు పిల్లలు కావాలి సుజాతా!" తలొంచుకుని అన్నాడు.

"ఎవర్నేనా పెంచుకుందాం." నాలిక చివరిదాకా వచ్చిన మాటల్ని మింగేసింది - అని ప్రయోజనం వుండదని. "మీకు నేను అడ్డురాదల్చుకోలేదు. కానీ నేనిక్కడ వుండబోవడం లేదు. నా చేతిలోంచీ జారిపోయినదాన్ని మరో ఆడపిల్ల అందుకుని నా కళ్లెదుటే తిరుగుతుంటే చూస్తూ సహించలేను. పోగొట్టుకున్న దాని గురించి అశాంతితో నేను, తను పొందాల్సినదాన్ని పరిపూర్ణంగా అందుకోకుండా నేను అడ్డంగా వున్నానని ఆమె, మాయిద్దర్లో ఎవరికీ న్యాయం చెయ్యలేక నలిగిపోతూ మీరూ... ఇంత అసహజమైన వాతావరణంలో మీరింతగా కోరుకునే పిల్లలు హెల్దీగా పెరుగుతారా?"

ఒక్క క్షణం వుక్కిరిబిక్కిరయ్యాడు సంతోష్ పాల కోసం చూస్తుంటే పాయసమే దొరికినట్లైంది కానీ లోపల్లో పలెక్కడో లోకభీతి...నలుగురు ఏమనుకుంటారోనన్న భయం...

"దానంతట అది విడాకులు కావాలంటుంటే మధ్యలో నువ్వేమిటలా మొహం వేళాడేసుకుంటావు?" అంతా విన్నాక కొడుకుని మరో అడుగు ముందుకునెడ్తూ అంది సుభద్ర.

"నీ నిర్ణయం తప్పేమో మరోసారి ఆలోచించు సుజా!" అన్నాడు శరత్.

"అంతకన్నా నాకు ఛాయిస్‌లేదు. దేవుడు నాకన్యాయం చేసాడు. ప్రతిక్షణం దాన్ని నాకు గుర్తు చేసే చోట నేనెందుకుండాలి? నా జీవితం నేను బతుకుతాను." స్థిరంగా జవాబిచ్చింది సుజాత.

ఫలితం... సుజాతకి విడాకులిచ్చాడు సంతోష్.

★★★

సుజాత తండ్రి దగ్గరకి వెళ్లిపోయింది. కాలేజీలో ట్యూటర్‌గా చేరింది. నెలకి రెండువేలు జీతం. మొదట్లో సంతోష్ ఆమెకి వుత్తరాలు వ్రాసేవాడు జవాబిచ్చేది కాదు. తర్వాత అతనికి పెళ్లైంది. భార్య, కొత్త జీవితం, కొత్త పరిచయాలు ఆ ప్రవాహంలో కొట్టుకుపోయాడు.

కాజీపేట స్టేషన్లో నిలబడ్డాడు సంతోష్. పిల్లల్ని తీసుకుని వేసవి సెలవులకని పుట్టింటికి వెళ్ళింది భార్య. వెళ్ళి వాళ్ళని తీసుకురావాలి. ట్రెయిను గంట దాకా రాదు. పేపరుకొన్నాడు. చదివేసాడు. అప్పుడే అది చేతులు మారిందికూడా.

అతని దృష్టి దూరంగా నిలబడ్డ యువతిమీద పడింది. సుజాత!

అతన్లో జ్ఞాపకాలఝురి రివ్వుమని లేచింది. అటుకేసి అడుగులేసాడు. ఆమె సుజాతే. ఏడెనిమిదేళ్ళ పాప వుంది. అతన్ని చూడగానే అభిమానంగా నవ్వింది సుజాత.

"బావున్నారా?" తనే ముందు పలకరించింది.

"నువ్వు?"

"చూస్తున్నారుగా, అయాం హేపీ."

"ఈ పాప...?"

"నాపాపే. పెంచుకుంటున్నాను. ఎలావుంది? ఫోర్త్ చదువుతోంది. పేరు మధు." గలగల అంది.

సంతోష్‌కి ఆమెని చూస్తుంటే ఆశ్చర్యం వేసింది. ఆమె ఆనందంగా వున్నానంటోంది. తనవరకు తనూ హాయిగానే వున్నాడు. ఆ రోజు ఆమె అంత తెగింపైన నిర్ణయం తీసుకోకపోతే యిద్దరూ యిలా వుండగలిగే వారేనా?

ఇంతలో ఆమె ఎక్కవలసిన రైలొచ్చింది. ఆమె కదిలింది. రైల్లో కూర్చున్నాక మధు అడిగింది "అయనెవరు మమ్మీ?" అని.

"ఒకప్పటి స్నేహితుడు" జవాబిచ్చింది సుజాత.